

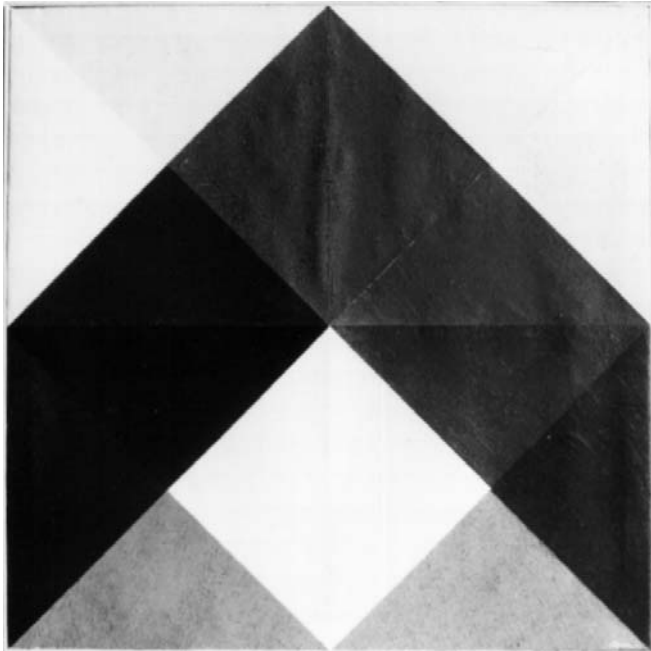
DOBAI PÉTER

Hang zum bösen (Jacob Böhme)

(VONZÓDÁS A ROSSZHOZ – VAGYIS: ÖNMAGADHOZ?)

*Milyen régen tanultál filozófiát!
Miért félsz minden eszmét, szót, fogalmat, fogadalmat?
Milyen régen nem olvastad a bátor, a tiszta Spinozát!
Milyen régen nem mered viselni képzelt
kínjaid karneváli sátánmaszkját!
Tudod jól, hogy virágok nyílnak tavasszal,
de te nem veszed észre... Sötét, kiszámíthatatlan szándékkal
készülsz, kész vagy a télre, lelked jeges decemberére.
Könyveket, újságokat már régen nem veszel kézbe...
Sőt, ha lehetne, másokat is lebeszelnél az olvasásról...
Holott mégiscsak a kultúra sztahanovistája vagy, elvégre
abból élsz... Meglehet, hogy önhitlerista vagy?
Hitler-ellenes Hitler? Legyintesz a Világtörténelemre?
Pedig van Világtörténelem, hiába is szökne
szíved, eszed minél messzebb tőle!
És ugyan ki figyel oda üres kezed legyintésére?
Harangok, erdők, éhező tömegek zúgnak fehér zászlók alatt!
De te csak saját privatizált „költői” szabadságodért tüntetsz
egymagad, s kiáltasz elévült jelszavakat...
Hát Sztálingrád neked minden szál virág?
Akkor kaszáld le, sarlóval sújtsd le szárúkról földre a rózsákat,
orchideákat, lángliliomokat, harangvirágokat!
Buldózerrel hajts át régi katonatemetőkön, tömegsírokon,
templomkerteken, búcsújáró, szent zarándokhelyeken,
hadd repedjenek, törjenek szilánkra a fejfák, a keresztek!
És amikor nagyságos májusokon tavaszlombbal élednek
újra a szálerdők, a ligetek, te már várd bőszen az őszt,
fejszéval a kézben...
Nem baj! Nem kár! Idill többé nincsen! Ilyen lettél.
Ó, milyen erőszakos tud lenni a gyávaság! Kivel cserélnél?*

*És veled ugyan ki váltana sorsot?
Kilótt, kiégett tank vagy, akitől senki se fél.
Hát félj magadtól legalább, hosszú, virrasztott éjszakákon át,
s ne feledd el soha Yukio Mishima angyali agresszióját!
Rémülsz? Riadsz? Színleg flegma maradsz?
Egy utolsó méltóság szégyenével szeresd önmagadat!
Nem megy. Az úgyse menne... Ifjúkori legendáid
bohóca lettél, keresd szerepedhez a vándorcirkuszokat!
Mindegy, hogy nincs vigasz, ha nem is „édes”-mindegy...
Hidd, reméld, hogy egyszer visszatér térted egy
rég, messzi múlt, tűnt gyermekkori tél
szigorú internátusban eltöltött, elszenvedett
hóviharos tél... Majd az víz el játszi erővel
oly könnyen, mintha magadtól mennél...
Lásd be, fogd fel: Életed csak vendége volt Sorsodnak!*

TITKOLT FÉNY (2002)